

Itámár Jáoz-Keszt

Az emelkedő lejtő

(Álombéli ének visszatérésemről a Szarvas Városába)

A

És megállt jártában a Hónap

hogyan az égi idősíkokat
átállítsa a város felett —

Az őr fölemelte fejét,
hogyan lássa

ki kongatja
az Új év harangjait?

És szóltam így:
most elfordítom a Láthatatlan kilincsét
és átvonulok —

Anyám
aludt már
a poharaiban sarjasztott
vízvirágai
keserű illatába pólyálva.
Éjszaka — falak —

Megálltam a kapunál
és a hátrahőkölő év
arca fölé tartottam ujjaim

hogyan megérinthessem a titkot —

B

Ajtó,
rettentő húsvéti Virágok,
és vízi fákhöz vivő lépcsők —

Miféle
hely ez?

Ahova betérnem
nappali — éji
álom?!

Midőn
a virágyertyás gesztenyefa tövében
a szomszédok levett kalappal
rostokolnak

mintha temetési menet
baktatna örökké
a ház küszöbén túl

ülnek
a sötétség nyitot szívében

És csak az őr
áll
ujjain számolgatva:

Van kilenc öl a földben
Van kilenc öl a vízben
Van

egy temető
és az eltévelyedettek fája alatt
hüppögő
asszonyi sírás —

És tovább ment az őr
és tovasodorta a folyó
a húsvét virágait

és az elfeketedett harangszó más
nyelven szólalt

C

Akár a dögkeselyű
körözött a harang
a kaptató
és a lejtő fölött

az évszak-fák fölött

egy árnyék
búcsúzkodik a háztól

félelem bugyog belőle
jaj-patak

Ábrahám szövetsége jele jajdul —

a rádöbbenés sikolt belőle:
Menekülj!
S egy kapkodó kéz
mindent egy batyuba dobál

az illatozó kertet, a mirtuszokkal,
a holtak virágbaborult sírját

És patak
heveredik lába elé
hogy elolthassa
a lángoló, bolygó fákat

hát leborul

a kaptató
és a lejtő fölött
köröz a harang
akár a dögkeselyű

D

Sugárzó porból épített utcákon
suhanok tova

Oly erős volt ez az éjszaka fénylés
hogy a fák kérgén
az árnyékos oldalon
kirajzolódott a város
lett
nagyobb és nagyobb
ahogy haladtam felé
a kitért tenyerű
virággyertyás gesztenyefák utcáin át

fénylőn

figyel a
vemhes óra

s én megyek, anélkül, hogy tudnám,
hogy lépteim,
akár a mászó csiga,

fénycs barázdát húznak a temető
szűzföldjébe.

Mert minden valóban úgy volt:
az ajtó,

a húsvéti virágok,
a lépcsők,

a szélükön ültem,
mikor észrevettem
a vért —

s az elszíneződött víz árnyaiból
egyszer csak kibukott egy madár,
vagy hajlott agancsú szarvas rajza
s fölmorajlott hirtelen
a holtak világa

az elmerülő harang kongásai közben

E

Mert az ör
nem látott engem
ahogy köldökig megmerülve letérdepel-
tem

s a hó pengéje megsebezte a nyakam

És tüzet raktam
az udvarokon,
hogy elűzzem a a gyerekkor
méhrajként rámszúduló szavait

míg
a harang visszhangja között
leereszkedtem
a ház kapujáig
a közeledő napsütés és havazás között

és vitt tovább az utam
villámló fagyban
szemközt a temetővel

mert az ör visszatért
hogy a csillágképek közé ülve

álomra hajthassa fejét túl a város falain

Bella István fordítása